

θάρος ὅπερ συνήθως ἔχουσιν οἱ τοῦ ἐπαγγέλματος του, εἰσῆλθε καὶ πάλιν, ἐφαίνετο δὲ ὅτι κατώρθωσε τέλος πάντων ν' ἀποκοιμηθῆ.

Τότε ἡ κυρία Λασῆ καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς νομίζοντες ὅτι ἦσαν μόνοι μετὰ τῆς συνοδοῦ ὕψωσαν ἀνεπιστήτως τὴν φωνὴν αὐτῶν.

— Καλὴ μου μητέρα, ἔλεγε θλιβερῶς ὁ Ἰωάννης, ἡ βεβαιότης περὶ τῆς ἐπιτυχίας μου τὴν ὁποίαν δεικνύετε μὲ ἀνησυχεῖ, καὶ ἤθελα νὰ εἶσθε προπαρασκευασμένη διὰ κάθε δυσάρεστον ἐνδεχόμενον. . . ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος Π. εἶνε ὁ κακὸς μου δαίμων. Τὸν εἶδα τὸ περασμένον ἔτος νὰ ἐξετάζη μαθητὰς τινὰς· μὲ τὸν τρόπον του παγώνει τὸν ἐξεταζόμενον. Τόσον τρόπον μοῦ ἐμπνέει ὥστε φοβοῦμαι μὴ δὲν εἰμπορέσω λέξιν νὰ εἰπῶ ἐμπρὸς του.

— Μὴ λέγῃς τέτοιους λόγους, Ἰωάννη μου, ἀπήντησεν ἡ κόμησσα, διότι μοῦ ξεσχίζεις τὴν καρδίαν μου! . . . Ἔχεις θάρρος εἰς πολλὰς περιστάσεις, ἕως τώρα ἀπέδειξες ὅτι εἶσαι γενναῖος· πῶς εἶνε δυνατόν λοιπὸν νὰ φοβηθῆς σὺ ὁ ἔγγονος καὶ υἱὸς τῶν Λασῆ, ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον οὔτε νὰ ἴδῃς δὲν θὰ καταδεχθῆς ἄμα γίνῃς ἀξιωματικός; Καρδιά, παιδί μου! Σκοπεῖω νὰ τὸν ἰδῶ πρὸ τῶν ἐξετάσεων αὐτὸν τὸν φοβερόν σου κύριον Π. καὶ νὰ τῷ ἐγγχειρῶ μόνη μου τὴν ἐπιστολὴν τοῦ συνταγματάρχου. Διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἐξεκίνησα ἀπὸ τὸ ἥσυχόν μας ἐξοχικὸν μέγαρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τόσον σπανίως ἐξέρχομαι, ὅπως εἰξευρεῖς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ δυστυχικοῦ σου πατρὸς. Θὰ προσπαθῆσω διὰ παντὸς μέσου νὰ τὸν καταστήσω εὐνοϊκὸν πρὸς σέ καὶ ἂν ἀκόμη γίνῃ ἀνάγκη νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας του. . .

— ὦ! μητέρα, ὑπέλαβεν ὁ νέος ἐντόνως, ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ κατέλθῃς σὺ ἡ χήρα τοῦ στρατηγοῦ Λασῆ εἰς τοιαύτην ταπείνωσιν! . . . Μεταχειρῖσου φιλοφρονήσεις, θέλῃς τον ὅσον εἰμπορεῖς· ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃς προτιμῶ. . . Καὶ ἐν τούτοις, προσεῖπε μετὰ περιφρονητικῷ ἤθους, ποῖος λέγει ὅτι ὁ σχολαστικὸς αὐτός, ὁ παραγεμισμένος μὲ ἄλγεβραν καὶ γεωμετρίαν, θὰ δυνηθῆ νὰ ἐνοήσῃ τὰς εὐγενεῖς φιλοφρονήσεις σου, θὰ συγκινηθῆ ἀπὸ τὰς μητρικὰς σου παρακλήσεις; Τίποτε δὲν θὰ ἐνοήσῃ, τίποτε δὲν θὰ αἰσθανθῆ, διότι ἡ ψυχὴ του ἔχει, εἶμαι βέβαιος, ὅλην τὴν ζηρότητα τῶν λογαριθμῶν.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ παραγγελιοδόχος ἐκινήθη ἐν τῇ γωνίᾳ του ὥσει εἶχεν ἀφυπνισθῆ. Ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς ἐταπείνωσαν πάλιν τὴν φωνὴν αὐτῶν.

Ἐν τούτοις ἐπλησίαζον εἰς τὴν Ἀνζέρην. Ἡ κυρία Λασῆ καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἀπησχολημένοι ὑπὸ τῆς συνδιαλέξεως δὲν τὸ εἶχον ἐνοήσῃ, ἀλλ' ἡ θαλαμηπόλος τῆς κομῆσσης ἐτακτοποιεῖ τὴν σκευὴν τῆς κυρίας τῆς, καὶ ὁ παραγγελιοδόχος ἠτομάζετο νὰ καταβῆ τῆς ἀμάξης.

Ἠγέρθη, καὶ ὅτε ἐπλησίασεν ὑπὸ τὸν λαμπτήρα ἡ κόμησσα καὶ ὁ υἱὸς τῆς εἶδον ἄνδρα ἐπιμελημένου ἐξωτερικοῦ. Τὸ περιλαίμιον τοῦ ἐπενδύτου τοῦ ἠμποδίσεν αὐτοὺς νὰ διακρίνωσι τὰ χαρακτηριστικά του, ἀλλ' ἡ εὐχέρεια τῶν κινήσεων του, ὡς καὶ οἱ λόγοι οὓς εἶχε ἐκστομίση οὐδὲν εἶχον τὸ χυδαῖον.

Καὶ οὗτος ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας ὅπως παρατηρήσῃ μετὰ προσοχῆς τοὺς γείτονάς του, θὰ ἔλεγε δέ τις ὅτι μειδιάμα εἰρωνικὸν ἐφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων του. Ἄλλ' ἐνῶ προσεπάθει νὰ λάβῃ δέμα τι ὅπερ εἶχε θέσῃ ἐν τῇ δικτυωτῇ σκευοθήκῃ τῆς ἀμάξης, τὸ δέμα τοῦτο ἐξέφυγε τῶν χειρῶν του καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ποδοῦ τῆς κυρίας Λασῆ.

Ἦτο ἐλαφρὸν καὶ μαλακὸν τὸ πεσὸν ἀντικείμενον ἀλλ' ἡ κόμησσα ἐκπλαγεῖσα μᾶλλον ἢ ἀλγήσασα ἐξέβαλεν ἀσθενῆ κραυγὴν.

— Ἀδέξιε! εἶπεν ὁ Ἰωάννης ὀργίλως.

Ὁ παραγγελιοδόχος ἔδειξεν ὅτι δὲν ἤκουσε τὸ προσβλητικὸν τοῦτο ἐπίθετον καὶ ἐζήτησε συγγνώμην.

— Δὲν εἶνε τίποτε, εἶπεν ἡ κόμησσα· περισσότερο ἐφοβήθηκα παρ' ὅτι ἐπόνεσα.

— Ἀδιάφορον, ὑπέλαβε τραχέως ὁ Ἰωάννης, οὐ τὰ νεῦρα βεβαίως εἶχον ταραχθῆ. Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὰ μάτια διὰ νὰ προσέχουν!

Ὁ ἄγνωστος ἐστράφη πρὸς τὸν νέον.

— Ἐζήτησα συγγνώμην ὅσον ἠδυνάμην ἀπὸ τὴν κυρίαν, εἶπεν εὐγενῶς ἀλλ' εὐθαρσῶς νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε δίκαιον νὰ παραπονήσῃς ἐκ μέρους μου, ἐγὼ ἴσως ἔχω τούναντιον τὸ δικαίωμα νὰ παραπονεθῶ. . .

— Κάμετε ὅπως σὰς ἀρέσει, εἶπε προπετῶς ὁ νέος· πολὺ ὀλίγον μὲ μέλει.

— Ἠσύχασε, σέ παρακαλῶ, παιδί μου! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Λασῆ, θέλεις τώρα νὰ φιλονηκῆσῃς μὲ αὐτὸν τὸν. . . κύριον; . . . Βλέπεις, προσεῖπε μετ' ὀλίγον χαμηλοφῶνως μὲν ἀλλ' οὐδὲν ἄνησυχουσα ἂν ἤκουετο, ὅτι δὲν εἶνε τῆς ἰδικῆς μας κοινωνικῆς τάξεως.

Τὸ εἰρωνικὸν μειδιάμα περὶ οὗ ἐλαλήσαμεν ἀνεφάνη πάλιν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ἀγνώστου· ἐν τούτοις εἰσῆλθε, διότι ἡ ἀμαξοστοιχία ἔστη καὶ φωνή τις ἐκραύγαζε: Ἀνζέρη! Ἀνζέρη!

Εἶχον φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

Ἡ διδασκαλία κύριον σκοπὸν πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ καταστήσαι ἕκαστον ἱκανὸν εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν βιωτικῶν του καθηκόντων, ἡ δὲ ἀγωγὴ τὸ ἐμπνεῦσαι σταθερὰν θέλησιν εἰς ἐκπλήρωσιν αὐτῶν.

Λόκιος.